ŞTEFAN PECA - [PICABO/PINGUINI]

“sunt / pe timpul meu / cu toată lumea”

- tragedie într-un act -

Locaţie: picabo
Personaje: pinguini

Undeva, în picabo, pinguinii ies în turme. Aici, turmele ies în pinguini. Tot picabo. Şi în număr de trei. Pinguinul Pierre, pinguinul Jones şi pinguinul Iverssen. Fundal muzical adecvat (preferabil jazz-trumpet&sax: Miles Davis, Dizzie Gillespie, Coleman Hawkins, Charlie Parker etc. - se poate adăuga si un pic de Joe Pass). Pinguinul Jones se înfruptă dintr-un sandwich cu mult ketchup, care i se prelinge pe bărbie şi pe mâini. Pinguinul Iverssen citeşte ziarul. Pinguinul Pierre plânge. Picabo: un frigider, un dulap cu medicamente şi somnifere, un aparat de radio antic, un telefon şi o copie din “Pagini aurii” pe dulap, o masă de bucătărie cu trei scaune (cu spătar) şi o chiuvetă din care picură neîncetat.

Pinguinul Pierre (cu capul pe masă, sughiţând): Ştiam eu ce ştiam, pinguinilor, niciodată… <sip>… niciodată n-ar fi trebuit să o cred, să sar cu ea în dormitor, să citim la lampa cu gaz, să ne plimbăm pe acoperiş, să trăim… <sip>… să trăim o viaţă lângă calorifer, să prăjim păstăi şi să ne bătem cu jeleu cândva, oricând, în apus, undeva, oriunde, de exemplu într-o conductă, mă-nţelgeţi, umiditatea, temperatura, internetul…
Pinguinul Iverssen (cu ochii în ochelari şi cu ochelarii în ziar): Mai ales internetul, da, internetul e esenţial…
Pinguinul Pierre: Acum vă daţi seama unde vreau să ajung, de fapt, e chiar o demonstraţie coerentă, cu argumente aproape logice, ţinând cont că umiditatea era ridicată iar tempratura, nici măcar nu merită pomenit aspectul ăsta, dar, în fine, temperatura, dragi pinguini, atingea cote alarmante… (un moment de stupoare, apoi fiecare revine la activitatea iniţială)… aşa că… <sip>… a trebuit s-o fac, da, da, sper să nu mă judecaţi greşit, dar, pur şi simplu, simţind trusa cu scule la îndemână, am scos încet fierăstrăul, m-am apropiat, i-am spus că o iubesc şi, hotărându-mă…
Pinguinul Jones (dintr-o dată atent, surescitat, vorbind cu gura plină): … ai tăiat-o în bucăţi, aşa, de vie… îhî, târfa chiar o merita… ai disecat-o şi apoi, calm, ai aruncat-o în (îi cade o bucată de sandwich din gură) gura de canalizare…
Pinguinul Pierre şi pinguinul Iverssen ascultă pentru un moment stupefiaţi.
Pinguinul Pierre (vizibil marcat de intervenţia neinspirată a pinguinului Jones): Dumnezeule, pinguinule Jones, sunt… Dumnezeule, pinguinule Jones… ce naiba, suntem pinguini, nu ciminali în serie… doar nu crezi că am ucis-o cu fierăstrăul…
Pinguinul Jones (stânjenit): Poate că ai dreptate, pinguinule Pierre, într-adevăr,
piguinii mai şi greşesc uneori… ce mai, m-a luat valul, îmi pare rău…
Pinguinul Pierre (continuând ca în transă şi apoi explodând într-o bucurie nervoasă):… cu fierăstrăul meu vechi şi ruginit şi ros … când aveam atâtea şurubelniţe şi cuţite şi chiar un ciocan “black & decker” la îndemână. Ha, ha, ha, sărăcuţa cum mai implora, cum mai sughiţa, cum îmi mai declara iubire eternă. Dar nu, dom’le, nu, nimeni nu îşi bate joc de sentimentele unui pinguin Pierre (urlă) nimeni! Şi chiar tu, pinguinule Jones, ar fi trebuit să-ţi fi dat primul seama de… <sip>… (se aşează)… delicateţea sufletului meu.
Pinguinul Jones îl priveşte nevenindu-i să creadă. Apoi izbucneşte în râs, înfulecând lacom din interminabilul sandwich.
Pinguinul Jones: Aproape că mă speriasem, pinguinule Pierre, începusem să cred că te-ai înmuiat, că ai ajuns un veteran… he, he…
Pinguinul Pierre: Voi fi întotdeauna un veteran al glumelor proaste, dragul meu pinguin Jones, dar tare ca o stâncă…
Pinguinul Iverssen: Ca betonul armat…
Pinguinul Pierre: Ca oţelul…
Pinguinul Jones: Îmi mai trebuie ketchup… (deschide frigiderul, scoate un tub de ketchup şi îşi umple sandwichul, care devine un amestec dezgustător de calorii)
Pinguinul Pierre: Auzi, pinguinule Jones, nu te-ai gândit să încerci şi salate, sau alge, sau peşte… Nu înţeleg cum bagi în tine atât ketchup…
Pinguinul Jones: Carnea de morsă îi dă tot gustul…

Pinguinul Pierre: Carnea de morsă… De unde ai tu carne de morsă?
Pinguinul Jones (un pic stânjenit): Se vinde… cu reducere… pe…
Pinguinul Pierre: Unde, pinguinule Pierre, chiar vreau să ştiu…
Pinguinul Jones: Pe… piaţa neagră…
Pinguinul Pierre: Pe piaţa neagră? Dumnezeule, pinguinule Jones, iar ai început să vânezi morse? Cui i-ai mai dat în cap de data asta? Reverendului Dreyfuss, nu-i aşa, hai recunoaşte, l-ai ucis pe reverendul Dreyfuss…
Pinguinul Jones (aproape plângând, cu sandwichul în mână): Nu… nuu… nuu…
Pinguinul Pierre: Încetează, pinguinule Jones, te comporţi ca o femeie… pinguin… Recunoaşte că l-ai ucis pe reverendul Dreyfuss…
Pinguinul Jones:… mmm… mmmm… .mmmbine… L-am… ucis pe… reverendul Dreyfuss…
Pinguinul Pierre (entuziasmat): Ţi-am zis, ţi-am zis io, pinguinule Iverssen, că nu am fost implicat… Numai tu cu acuzaţiile tale nefondate: "Reverendul Dreyfuss era duşmanul tău de moarte, a fost ucis cu un ciocan black & decker, ţie îţi lipseşte exact ciocanul "black&decker", deci tu l-ai ucis". Dar iată, pinguinule Iverssen, iată cum adevărul iese la iveală: pinguinul Jones l-a asasinat, de fapt, cu sânge rece, pe reverendul Drefyuss, numai şi numai pentru a-şi pregăti un sandwich cu carne de morsă şi mult ketchup.
Pinguinul Iverssen: Asta după ce tu, pinguinule Pierre, i-ai smuls o confesiune cel puţin dubioasă. Şi în orice caz, lanţul de fast-food-uri de la noi e sub orice critică, mai ales sub aspect calitativ.
Pinguinul Pierre: Nu văd nici o legătură cu crima.
Pinguinul Iverssen: Cum nu vezi nici o legătură cu crima? Dacă lanţul de fast-food-uri ar fi funcţionat aşa cum trebuie, tu şi reverendul Dreyfuss nu v-aţi fi întâlnit nicicând, iar pinguinul Jones ar fi putut să comande prin telefon sandwich-uri cu carne de morsă şi mult ketchup.
Pinguinul Pierre: Deci lanţul de fast-food-uri local e de vină pentru aceste crime odioase.
Pinguinul Iverssen: Care crime?
Pinguinul Pierre: A, scuze, am vrut să spun crimă. Această crimă odioasă. Mă tem că sunt nevoit să îi dau în judecată.
Pinguinul Iverssen: Vei da în judecată lanţul de fast-food-uri?
Pinguinul Pierre: Da, lanţul de fast-food-uri şi internetul.
Pinguinul Iverssen: Dar internetul n-are nici o vină.
Pinguinul Pierre: Nici o vină, zici? Te înşeli, prietene, internetul poartă toată vina. Dacă n-ar fi fost el, lanţul de fast-food-uri nu s-ar fi extins niciodată.
Pinguinul Iverssen: Într-adevăr, pinguinule Pierre, ai gândit foarte bine. Ai dreptate. În acest caz, vom da în judecată usa.
Pinguinul Pierre: Vom da în judecată usa?
Pinguinul Iverssen: Da, usa şi greenpeace. Sub pretextul că ar abuza de internet şi că l-ar fi transformat într-un gigant comercial/politic.
Pinguinul Pierre: Noi urmărind de fapt să obţinem…
Pinguinul Iverssen: Nu e clar? Dominaţia mondială! Controlul absolut!
Pinguinul Pierre: Vom conduce lumea!
Pinguinul Jones: Vom conduce lumea?
Pinguinul Iverssen: Tăcere, prieteni pinguini, gândul rostit e pe jumătate uitat. Iar noi suntem pinguini. Pinguinule Jones, dă-mi te rog un flacon cu lecitină din dulap. (Pinguinul Jones face întocmai. Pinguinul Iverssen ia câteva pastile şi tăcut, îşi reia lectura).
Tăcere şi jazz.
Pinguinul Iverssen (întrerupându-şi lectura): Pinguinilor Jones şi Pierre, constat, din senin, cu stupoare ingenuă, absenţa nemotivată a pinguinului Pascal.
Pinguinul Jones: Da, da, pinguinul Pascal lipseşte - cer să mi se dea o explicaţie!
Pinguinul Pierre: Cine să-ţi explice? Nici unul dintre noi nu ştie de ce lipseşte pinguinul Pascal.
Pinguinul Jones: Chiar aşa? Nici unul dintre noi nu ştie…? Atunci îi voi cere o explicaţie lui Dumnezeu…
Pinguinul Pierre: Care Dumnezeu? Sunt atâţia trecuţi în "Pagini aurii" încât îi confund tot timpul.
Pinguinul Jones (răsfoind "Paginile aurii"): Uite… aici… Dumnezeu… Dumnezeu… Dumnezeu José Alberto Maria de Perreira, contorsionist, magician amator, distributor autorizat de coca-cola şi wrigley's chewing gum, sursă perpetuuă de explicaţii cvasigratuite şi clovn la petreceri pentru copii… aha, exact ce-mi trebuia… (ia telefonul [se poate folosi şi unul mobil] de pe dulap şi începe să formeze)… va să zică… şase şase şase… şase şase… opt nouă… opt nouă… opt nouă… hai că sună… alo?… alo… Dumnezeu José Alberto Maria de Perreira?… a, bună ziua… aş dori vă rog să obţin o explicaţie… să apăs pe tasta cinci, ziceţi?… bine… alo?… tot eu sunt, numai că am apăsat pe tasta cinci… exact, exact, o explicaţie… la ce problemă?… a, da, pinguinul Pascal lipseşte şi vreau să

aflu de ce… cum?… va trebui să aştept până va veni?… păi nu spuneaţi că oferiţi explicaţii cvasigratuite… aaa, da, acum înţeleg, acelea sunt doar cu privire la problemele fundamentale ale ontologiei divinităţii, da, da, vă rog să mă scuzaţi… da, da, nici o problemă, oricând… la revedere, bună ziua… (închide) Am greşit numărul… Dumnezeu José Alberto Maria de Perreira nu oferă decât explicaţii la problema divinităţii… Asta e, probabil că va trebui să aşteptăm…
Pinguinul Pierre (indignat): Să aşteptăm? Păi asta facem mereu… aşteptăm!… şi sincer să fiu că m-am săturat să tot aştept… Chiar vreau să acţionăm…
Pinguinul Iverssen: Să acţionăm? În ce sens?
Pinguinul Pierre: În orice sens. Acolo unde începe acţiunea, sfârşeşte meditaţia, iar meditaţia, o ştim cu toţii, generează lâncezeală. Va trebui să-l eliminăm pe pinguinul Pascal!
Pinguinul Iverssen: Să-l eliminăm pe pinguinul Pascal? Dar pinguinul Pascal nu ne-a făcut nici un rău.
Pinguinul Pierre: Exact! Prin această pasivitate accentuată, (trebuie să ţinem cont că nu l-am mai văzut de mai bine de zece ani), aş zice chiar agresivă, dacă nu activă, pinguinul Pascal ne-a aruncat în braţele unei expectative-meditative dăunătoare sistemului nostru nervos, o letargie maladivă care ne-a costat până la urmă pierderea coerenţei acţiunii şi ceea ce este şi mai grav, a sensului ei ultim.
Pinguinul Iverssen: Şi anume?
Pinguinul Pierre: Epuizarea. Şi ca urmare a epuizării, întoarcerea la meditaţie spre a înţelege din exterior acţiunea. Pinguinul Pascal ne-a împiedicat să fim noi înşine, să ne întoarcem la expectativă!
Pinguinul Jones (înfuriat la culme): Şi va plăti scump pentru asta!
Pinguinul Iverssen: Sper că îţi dai seama, pinguinule Pierre, că întregul tău raţionament (uneori sofist) se bazează exclusiv pe filosofia ambalajului de bubble gum al lui Lex Luthor şi de ce să nu o recunoşti chiar şi tu, pe un scenariu de benzi desenate cu Superman. Continuând în felul acesta, vei ajunge la concluzia că pinguinul Pascal e Dumnezeu.
Pinguinul Pierre: Şi de ce n-ar fi? Doar nu l-am mai văzut de mai bine de zece ani…
Pinguinul Iverssen: O remarcă pertinentă, aproape greenlanternescă, dar având, din nou, un suport filosofic îndoielnic… Eu zic că soluţia este tot expectativa inutilă şi persistenţa în greşeala de a crede că pinguinul Pascal va veni într-un târziu.
Pinguinul Pierre: Adică credinţa oarbă…
Pinguinul Iverssen: Întocmai. Dacă secolul… adică… nu, nu, nu contează… cu toţii mai facem greşeli… Propuneam doar să mai aşteptăm până să ne piedem minţile…
Pinguinul Pierre: Să mai aşteptăm?
Pinguinul Jones: Să mai aşteptăm…
Aşteaptă, tac şi ascultă jazz (la radioul de pe dulap).
Pinguinul Jones: Parcă nu sângera şi nu se masturba niciodată…
Pinguinul Pierre: Cine?
Pinguinul Jones: Omul acela cu privirea ciudată, pe care l-am închis în cuşcă ca să ne deschidem afacerea.
Pinguinul Pierre: Care afacere?
Pinguinul Jones: Afacerea cu spectacolul cu monştri. Trebuia să călătorim peste tot şi să scoatem bani buni. Am fi putut chiar să imprimăm tricouri promoţionale şi casete video demonstrative. Cine ştie, într-un an ne cumpăram până şi un web site: www. human_freak. com, atunci chiar că am fi dat lovitura. Şi tocmai cu o zi înainte de premieră ce crezi că face omul nostru?
Pinguinul Pierre: Ce face omul nostru?
Pinguinul Jones: Ei bine, se apleacă încet, scoate un strigăt mirat, schilodit de nebunie, şi începe să se transforme în pinguin.
Pinguinul Pierre (uluit): Ei, nu mai spune, în pinguin…
Pinguinul Jones: Îţi dai seama, pinguinule Pierre, că a trebuit să-l împuşcăm pe loc, pierzând astfel tot ce investisem. Păi cine ar mai fi plătit să se uite la un pinguin? Lumea e plină de pinguini. Şi de oameni-pinguin. Dar gândeşte-te cum ar fi apărut, în lumina unui reflector, pe o scenă pustie, în mijlocul unei turme de pinguini, morse şi foci, gol-goluţ şi cu o expresie tâmpă pe chip, un om adevărat, aşa, din senin. Îţi spun, am fi dat lovitura. Acum, am fi mâncat mii de sandwichuri cu carne de morsă şi mult ketchup.
Pinguinul Pierre (dezamăgit): Asta e, fir-ar ea să fie de viaţă… de pinguin…
Pinguinul Jones: Mai ales când te gândeşti la posibilităţile de comercializare, de advertising… Şi jur că nu sângera şi nu se masturba niciodată…
Pinguinul Pierre: Într-adevăr, un exemplar unic…
Pinguinul Jones: Un exemplar de colecţie…
Oftează amândoi. O mică tăcere.
Pinguinul Iverssen (ridicând ochii din ziar): Pinguinule Jones, presupun că nu te-a atras niciodată perspectiva de a te apuca de grădinărit…

Pinguinul Jones: Grădinăritul nu e rentabil. Ştiu asta de la pinguinul Pascal. Numai el a încercat cu o mică grădină de morcovi, iepuri şi vânători, dar mereu era prea târziu, anotimpurile se suprapuneau, lanţul tofic se dereglase din pricina deselor masacre, fabrica de carton nu mai producea decât cutii cu beţe de chibrit şi periuţe de dinţi, iar strategia managerială a pinguinului Pascal era mult prea ambiguuă, dând astfel curs unei game extinse de comentarii şi aprecieri gratuite care generau doar confuzie şi nehotărâre. Nu e de mirare că întreaga afacere a ieşit în pierdere.
Pinguinul Iverssen: Se spunea la un moment dat că pinguinul Pascal chiar ar fi dat faliment.
Pinguinul Jones: Da, a fost un zvon de genul ăsta acum câţiva ani, nefondat însă. Pinguinul Pascal nu va da faliment niciodată…
Pinguinul Pierre: De aceea, susţin cu şi mai multă tărie că el trebuie să fie eliminat…
Pinguinul Iverssen: Răbdare, pinguinule Pierre, toate la timpul lor.
Pinguinul Pierre: Nu înţeleg de ce atâta reţinere în atitudinea ta, pinguinule Iverssen. Altă dată îmi păreai mai hotărât. Aproape că nu ai ezitat atunci când a fost nevoie să îl eliminăm pe pinguinul Oswald. Ai luat smith&wesson-ul din dulap şi gata, a doua zi, presa comenta febril un nou asasinat.
Pinguinul Iverssen: Asta doar pentru că pinguinul Oswald aflase prea multe despre reţeaua mea de pornografie… pentru pinguini…
Pinguinul Jones: Ei, uite un exemplu de afacere profitabilă. Milioane de pinguini cumpărând milioane de pinguini.
Pinguinul Iverssen: Doar atunci când milioane de pinguini nu vând milioane de pinguini.
Pinguinul Pierre: Îmi lipsesc oarecum vremurile acelea…
Pinguinul Iverssen: Şi mie, chiar dacă nu s-au terminat încă.
Pinguinul Jones: Probabil că reţeaua pornografică ar trebui extinsă.
Pinguinul Pierre: Asta sugeram şi eu.
Pinguinul Iverssen: Mă mai gândesc. Deocamdată îl aşteptăm pe pinguinul Pascal.
Pinguinul Pierre: De a cărui existenţă nu mai suntem siguri nici măcar noi.
Pinguinul Iverssen: Întocmai. De aceea îl aşteptăm în continuare.
Pinguinul Jones: Eu v-am spus, pinguinilor Pierre şi Iverssen, mereu era prea târziu, anotimpurile se suprapuneau iar lanţul tofic se dereglase din pricina deselor masacre.
Pinguinul Iverssen: E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.
Oftează cu toţii şi ascultă jazz.
Dintr-o dată afară se aude o larmă îngrozitoare, ţipetele unei turme de pinguini, care se apropie din ce în ce mai mult.
Pinguinul Iverssen: Dar ce se întâmplă, pinguinule Jones? Ce-i cu toată gălăgia asta?
Pinguinul Jones: Pare a fi o turmă de pinguini…
Pinguinul Pierre: Care se apropie din ce în ce mai mult…
Pinguinul Iverssen: E musai, pinguinule Jones, să verifici dacă aceste afirmaţii sunt adevărate.
Pinguinul Jones: Fie… (se îndreaptă spre marginile picabo-ului şi apoi dispare undeva în dreapta lui; urlând) Într-adevăr, eu şi pinguinul Pierre aveam dreptate. O turmă de pinguini zbiară în depătare, apropiindu-se din ce în ce mai mult.
Pinguinul Iverssen: E acolo şi pinguinul Pascal?
Pinguinul Jones (din aceeaşi poziţie): Nu disting prea bine conturul pinguinilor, sunt încă destul de departe.
Pinguinul Pierre: E incredibil ce se întâmplă cu pinguinii din zilele noastre.
Pinguinul Iverssen: Ce fac acum pinguinii, pinguinule Jones?
Pinguinul Jones (raportând emoţionat, de parcă ar realiza o transmise radiofonică [care se poate amplifica prin radioul de pe dulap): Pinguinii, care s-au mai apropiat între timp, în frunte cu pinguinul Pascal, se îndreaptă către un catarg, bălăngănindu-se alene şi strigând <oink oink>. Iată-i ajunşi lângă catarg. O mare de pinguini. Orizontul s-a întunecat de atâţia pinguini. Pinguinul Pascal se opreşte şi începe să se caţere pe catarg. Ceilalţi pinguini îl urmează, unul câte unul, Dumnezeule, ce vor să facă?!…
Pinguinul Iverssen (înfrigurat): Ce se întâmplă acolo, pinguinule Jones? Ce se întâmplă cu pinguinii?…
Pinguinul Jones (terifiat): Nu o să vă vină să credeţi. (Dă buzna înapoi în picabo, vizibil emoţionat) Pinguinii se urcă pe catarg ca mai apoi să se arunce sau să pice, strivindu-se de stânci, iar pinguinul Pascal îi supraveghează atent…
Pinguinul Pierre: Ştiam eu… ştiam eu că pinguinul Pascal trebuie eliminat.
Tac cu toţii contrariaţi.
Pinguinul Iverssen (într-un târziu, când afară se aud, din ce în ce mai răzleţ, urlete de pinguin): Şi acum, noi ce facem? La urma urmelor suntem şi noi pinguini…
Se uită pierduţi/distraţi unii la alţii. Apoi se urnesc încet, încă nehotărâţi, legănându-se alene. Jazz şi

tăcere. Pinguinii părăsesc, pe rând, picabo-ul. [Cortina cade uşor, din chiuvetă încă mai picură trist peste o piesă lentă de jazz.]

SHOWDOWN

"Former Infatuation Junkie"

"Showdown", de Stefan Peca (laureat EroTICA 2000), a fost pusa in scena de compania BLA, in data de 21 noiembrie 2001, la clubul Touch & Stay, in cadrul Festivalului EroTICA, organizat de Asociatia Arte/Litere Asalt si finantat de Ministerul Tineretului si Sportului, prin DTSJ Constanta. Distributia a fost urmatoarea: Adrian Posteuca, Laurentiu Banescu, Elena Tanasescu, Dana Porlogea, Madalina Mihailescu.

(piesă într-un act)

Personaje:
King Lars (Gunman 1) - bărbat între două vârste, confuz; poartă un sombrero pe creştet şi haine ponosite, de pistolar, tipice farwest-ului
Carton (Gunman 2) - în jurul a treizeci de ani, îmbrăcat din cap până în picioare în alb; la început se comportă ca un adjunct
Miss Mary Goround - tipica fată dulce, sexy şi un pic prostuţă-douăzeci de ani; ea e singura îmbrăcată "contemporan" (un tricou, blugi, etc. - la alegerea regizorului)
Gideon - personaj multifuncţional -cară o Biblie după el deşi nu o foloseşte niciodată e îmbrăcat simplu, în negru; vârstă opţională

Scena I

King Lars şi Carton stau aşezaţi în două fotolii întoarse spre sală în fundal se zăreşte agăţată de undeva inscripţia "SALOON"; scenă murdară-hârtii şi alte gunoaie lăsate la voia întâmplării plus vestitele "dust balls".
Tăcere. King Lars se holbează ca un apucat peste tot, studiind mirat inclusiv chipurile spectatorilor din primul rând. Carton doarme dus, cu creştetul lăsat pe spetează.

King Lars (continuându-şi inspecţia): Unu… patru… şapte… unşpe… treişpe… şaptişpe… aha! Carton, scoală, Carton!
Carton (bulversat, năuc după somn, aproape că urlă):… trei… şase… zece… doişpe. . şaişpe…
King Lars: Măi, Carton, vezi că nu eşti atent - astea erau numerele de ieri.
Carton (speriat): Dumnezeule, indolenţa mea a prejudiciat profiturile Loteriei Naţionale! (ferm şi răspicat): Majestate, cer să fiu executat! O asemenea greşeală e de neiertat.
King Lars (amuzat): Dar ce te-a apucat, CartonIar îmi vii cu povestea asta ridicolă? Şi, la o adică, cine vrei să te executePăsările cerului? (redevenind serios) Am nevoie de tine, Carton, sezonul de fotbal stă să înceapă…
Carton (spăşit): Îmi cer scuze, Majestate. Dar ştiţi, eu mă trag dintr-o familie renumită de comis-voiajori, aşa se explică dorul meu de ducă. Străbunicul meu, Beton, a început afacerea familiei cu câteva cutii de chibrituri, bunicul Stivă a extins-o la periuţe de dinţi ca mai apoi, taică-meu, Carton-senior să fondeze vestita companie "Carton Ltd." ai cărei angajaţi au bătut practic la toate uşile regatului. Fireşte, acum câţiva ani acest adevărat imperiu comis-voiajoresc s-a prăbuşit, taică-meu putrezind în închisoare iar mie nerămânându-mi altceva de făcut decât să aleg între a pune bazele unei noi afaceri cu beţe de chibrit şi a fi contabilul Măriei-tale pe un timp nelimitat. Astfel se justifică bucuria din ochii mei şi pofta asta incredibilă de viaţă.
King Lars(plictisit): Mulţumesc, Carton! Remarc efortul de a-mi povesti istoria familiei tale de două ori pe zi-înţeleg şi te compătimesc, prietene, dar avem şi alte lucruri, mult mai importante de făcut… (se aşează mai comod în fotoliu şi rămâne mut, holbându-se în gol. Carton face acelaşi lucru)
K. L (continuând să se holbeze la sală): Auzi, Carton, nu ţi se pare ciudat?
C (mecanic): Da.
K. L: Dintr-o dată am impresia că nu suntem singuri…

C: Da.
K. L: Îţi spun, Carton, nu există scăpare. Ne prăbuşim, ne sufocăm, suntem morţi…
C: Da.
K. L: (isterizat se ridică după fotoliu, urlând): Doamne Dumnezeule, Carton, s-a ales praful de noi şi de vieţile noastre, uite, uite, mai poţi? mai poţi? cum s-a întâmplat toată nenorocirea asta-suntem pierduţi, terminaţi (se prăbuşeşte pe scenă, gemând) mă acoperă, mă acoperă, mă acoperă…
C: (în aceeaşi poziţie ca înainte):Da.
K. L: Da.
C: Da.
K. L: Da
King Lars se ridică obosit şi se aşează din nou în fotoliu. Carton e în continua-re împietrit.
K. L: Uneori mi se pare totul portocaliu, Carton - lumea e portocalie - şi verde, şi amară, şi dusă…
C: Da.
K. L: Şi spaţiul ăsta imens, spaţiul ăsta neobişnuit, ce crezi Carton? Deşi, parcă, parcă cerealele alea maro aveau un gust mai bun-oricum, le înghiţeam întotdeauna cu Cola şi un strop de gin, dar îţi spun, ale naibii de gustoase.
C(anemic):Da… (după o scurtă pauză, tresare dintr-o dată readus la viaţă): Într-adevăr, dragul meu, am remarcat şi eu efectul benefic al acestor cereale asupra organismului omenesc, şi dacă-mi dai voie, numai bune pentru un mic dejun reuşit împreună cu animalul tău de casă, această categorie incluzând, fireşte, bovine, porcine, cabaline plus o întreagă listă de fiinţe exotice contemporane…
Amândoi se ridică în picioare, îmbrăţişându-se. Fericiţi, se adresează sălii.
K. L: Veţi avea o dimineaţă minunată, plină de bună dispoziţie şi săruri minerale ne- cesare supravieţuirii numai cu…
C:… unicele cereale care costă extrem de puţin însă care vă umplu sufletul de satisfacţia de a fi cumpărat…
K. L:… şi îngurgitat…
Amândoi (într-un zâmbet larg, tembel):… CALITATEA DE “DUMNEZEU”.
Mary Goround intră prin partea stângă a sălii.
Mary: Salutări, dragii mei.
K. L şi C: Bună, Mary.
Mary îi sărută prelung pe amândoi - aceştia se prăbuşesc extenuaţi în fotolii. Miss Goround se aşează în poala lui King Lars.
M: Frumuşelule, ce mare ai crescut. Şi tu (privindu-l dulce pe Carton), ce mai - o bombă.
C (măgulit): Te rog, mă faci să roşesc.
K. L: Unica bombă eşti tu, draga mea. Incredibil, nu-i aşa, Carton? După toate relaţiile scandaloase prin care a trecut, cât de bine arată gâsculiţa. Hai, vino să te pup că nu mai rezist (o sărută pe gât)
M: Într-adevăr, se poate spune că mi-am trăit viaţa *a la grande* - şi încă mi-o mai trăiesc: bărbatul din Monte Carlo, tânărul din Rio de Janeiro, bătrânul Carnegie care mă susţine financiar în Huston, amanta mea din Paris şi voi, drăguţilor, (îl dezmiardă pe King Lars) vă ador, căţeluşilor, vă ador…
C: Vai câte amintiri, câte sentimente. (Începe să fredoneze din Barbara Streisand - ”The way we were”. King Lars şi Mary îl acompaniază).
K. L: Atâta timp s-a scurs, atâta apă a curs pe sub podurile regale din toată lumea. Cine ar fi crezut? Parcă ieri înfruntam mătrăgunele, îndrăgostindu-mă de frumoasa Mierinana, dragonii celor şapte zări şi aşa mai departe.
C: Şi mai departe… (se încruntă) Acum îmi dau seama de ceva… Mary, spune-mi că ai pregătit porţia zilnică de cereale “Dumnezeu” pentru că… draga mea… nu ştiu dacă înţelegi… că… abia aştept să-mi înfig dinţii într-o grămadă consistentă de tărâ. . pardon, (se întoarce o clipă spre sală) mă scuzaţi, cereale “Dumnezeu”.
M (un pic speriată): Nu te enerva… puiule… le pregătesc imediat…
C (înfuriat la culme, zbiară, ridicându-se în picioare): Cum? Cum ţi-ai permis, târfo? După tot ce-am făcut pentru tine, îţi cer doar o amărâtă porţie de cereale “Dumnezeu” şi tu, stricată ordinară pe cincizeci de biştari, tu, actriţă de filme porno care te vinzi pe nimic, tu îmi spui **mie** că le pregăteşti imediat? Aşteaptă să pun mâna pe tine, curvo… (Într-un acces de furie, ridică fotoliul şi îl azvârle cât colo. Mary Goround o rupe la fugă şi dispare pe unde a intrat, sughiţând printre lacrimi: “Imediat! Imediat!”)
K. L: Nu crezi că ai fost un pic prea dur cu ea? La urma urmei sunt doar nişte cereale…
C (în culmea furiei): Doar nişte cereale? Despre cerealele “Dumnezeu” vorbeşti aşa, păgânule? (culege fotoliul aruncat, îndreptându-se amenin ţător spre King Lars). Numai pentru asta, numai pentru asta, nenorocitule… (aşează neaşteptat de liniştit fotoliul în poziţia lui iniţială şi i se adresează calm lui Lars)… ar trebui să cumperi mai des o cutie de cereale “Dumnezeu”…

Amândoi (adresându-se sălii):… unicele cereale care îţi aduc plăcerea calităţii de a fi Dumnezeu!
Se aşează din nou.
K. L (holbându-se):Da.
C (la fel): Da.

Scena II

Gideon intră, în timp ce King Lars şi Carton rămân în aceleaşi poziţii.
Gideon (voios): Salut, băieţi…
K. L. şi C. :…
Gideon (scuturându-şi Biblia): Hello! Iar v-aţi uitat la programele de după miezul nopţii, he, he, tinereţile… (amintindu-şi) da' stai un pic… (amuzat) şi eu sunt destul de tânăr. (scoate un creion dintr-un buzunar şi începe să noteze într-o pagină a Bibliei) Să recapitulăm: sculat orele nouă sute AM fix, dat pe gât ultimele două sticle de "Walker" care mai zăceau pe covor -la naiba am uitat să cumpăr altele – notat - orele o mie cinci - părintele Brown – vizită - mă tot bate la cap cu nenorocitele alea de acţiuni caritabile, mă prefac că-l aprob în timp ce trag un pui de somn- vis umed cu Susi -reverendul îmi ucide timpul şi ţin morţiş să trag o priză înainte de prânz - mă înfurii - blestematul îşi toacă gura neîncetat şi parcă nu mai vrea să plece - mă scuz chipurile ca să-mi fac nevoile - culeg din baie toporul meu preferat "Black and Decker" -să mă ia dracu', nu era prea ascuţit - notat cu steluţă - orele o mie o sută treizeci şi nouă - mă întorc zâmbitor în camera în care se afla mult stimatul părinte - ora o mie două sute patru -ciopârţesc cadavrul regretatului reverend Brown şi aranjez cu prietenul meu Qwan Chidai, proprietarul vestitului restaurant coreean, să livrez cât de curând - notă către mine – urgent - am observat în ultima vreme că afurisitul ăsta mă cam frige la bani - recomandare dublu subliniată: ameninţare la adresa familiei, amantei şi a părinţilor susnumitiului - notat, notat –reţinut - aşa deci - ora o mie trei sute două zeci şi unu - telefon de la bunul meu prieten O'Brian - mă roagă să-l ajut cu cinci sute de grame de nitroglicerină - rezolvat, rezolvat - ora o mie patru sute şase - accident aproape fatal - mă injectez cu marfa primită cadou de la Marcos şi dintr-o dată hiperventilaţie! - târât pe canapea-horcăit-adormit-minune-sculat- orele o mie cinci sute fix - Susi şi prietena ei, Laura trec pe la mine pentru o priză - orgie cu tot tacâmul - orele o mie şase sute şaisprezece - extenuat citesc în ziarul de prânz despre atentatul cu bombă de la Vatican, femeia-câine şi invazia extraterestră - ora o mie şapte sute trei - mă plictisesc de moarte - deschid televizorul - reportaje "live" exclusive "Războiul mondial III-revanşa" - îl închid dezgustat - ora o mie opt sute în cap - primesc un telefon pentru o slujbă în Far West-ciudat, nu se specifică nimic - instrucţiunile sunt simple: "O să-ţi dai seama şi singur" – notă - ajuns, văzut, da' de priceput nici pe departe - ciudat. Aşa, am terminat, să vedem ce urmează.
Mary Goround intră cărând două farfurii cu cereale "Dumnezeu". Îi serveşte pe Carton şi pe King Lars. Aceştia înghit mecanic, în aceleaşi poziţii, holbându-se la sală.
Gideon (entuziasmat): Domnişoara Goround, nu-i aşa ?
M (mirată): Într-adevăr, dar… cine întreabă?
G (pe acelaşi ton): O, Dumnezeule, cred că sunt cel mai înrăit fan al dumneavoastră. V-am văzut toate filmele. Sunteţi minunată, minunată.
M (neîncrezătoare):Chiar aşa? Aţi văzut şi… "Gâturi pline numărul cinci"!?
G: Ador filmul ăla - cred că e o capodoperă a genului.
M (flatată): Mulţumesc, sunteţi tare drăguţ.
G: Vă rog, mă numesc Gideon.
M: Foarte bine, Gideon, eşti foarte drăguţ. Spune-mi Mary.
G: S-a făcut. Pot să te întreb cu ce te ocupi aici, în Vest?
M: Tocmai am pregătit două porţii de cereale "Dumnezeu" pentru băieţii ăştia minunaţi…
G: Mmm, cerealele "Dumnezeu"… câinele meu le adoră.
M (încântată): Nu-i aşa că sunt minunate? (se întoarce spre sală) Şi la fiecare zece cutii cumpărate veţi primi gratis fie un borcan de castraveţi muraţi "Apostol" ori, pentru copiii dumneavoastră, jocul video "Iisus crucificat", care conţine, printre multe altele, scene îngrozitoare de violenţă obscenă, sunet şi grafică impecabile. Nu uitaţi să apelaţi la serviciile noastre şi în continuare - calitate garantată nu răspundem pentru nici un fel de afecţiune psihică sau nervoasă. Deviza noastră…
M. şi G. : "CREDINŢĂ PE PÂINE"
M: Gideon, eşti atât de atrăgător când rosteşti logo-ul companiei .
Îl sărută cu pasiune, Gideon o ia în braţe. Înainte să dispară, se îndreaptă spre public.
Amândoi: Puteţi beneficia şi dumneavoastră de o viaţă amoroasă sănătoasă şi plină numai cu ajutorul unei alimentaţii potrivite, furnizată de cerealele care-ţi aduc plăcerea de a te simţi…

M:… o viaţă întreagă…
G:… şi nu numai atât…
Amândoi: DUMNEZEU!

Scena III

King Lars şi Carton continuă să mănânce din castroanele goale.
K. L: Auzi, Carton, cerealele astea sunt într-adevăr consistente.
C: Da.
K. L. : Dar ajunge… Sezonul de fotbal o să înceapă în câteva zile.
C: Da.
K. L. (urlă): Mary! Vino încoace, iubito! Am nevoie de tine!
Nici un răspuns.
C (urlă la rându-i): Mary! Unde te ascunzi, stricato?Omul ăsta are nevoie de tine!
Mary apare într-un sfârşit, cu bluza descheiată şi părul vâlvoi.
Mary (încurcată): M-aţi chemat, puişorilor?
K. L : Unde-ai fost, drăguţo? S-au isprăvit cerealele. Ia castroanele astea şi spală-le.
C (suspicios): Ce se întâmplă cu tine, Mary? Iar ai făcut-o cu poştaşul? Sau poate că… (se uită pe rând la King Lars şi la Mary)… nu cumva… voi doi… (furios, se ridică în picioare) Nenorociţilor! Tot timpul ăsta m-aţi înjunghiat pe la spate? Nu, nu, nu voi accepta asta! Niciodată! (cu voce sfârşită) Tu, Lars, camaradul meu din camerele verzi, veşnicul meu compatriot, oricare ne-ar fi patria…
K. L: Dar…
C: Taci, taci, vierme! (pe acelaşi ton sfârşit)… şi tu, iubirea mea, frumoasa Mary a câmpiei, misterioasa, enigmatica Mary a mea pentru totdeauna, tu… (izbucneşte furibund)… o târfă ordinară care mă joacă cum vrea! Nicidecum! Până aici! Lars, ăsta e un duel! Pistolarii mei din Rio Grande mă aşteaptă! (priveşte un punct depărtat) Nesfârşirea îmi va fi amantă, aventură nelimitată… Pregăteşte-te, Lars!
Mary (se repede la pieptul lui King Lars, care se ridicase între timp în picioare): Ce ne facem, dragul meu?
K. L: Nici o gijă, iubito, îl voi înfrunta pe acest netrebnic în vechea tradiţie a Vestului Sălbatic! La naiba! Dacă măcar am avea pistoale!
Gideon (apare grăbit): Pistoale? A spus cineva “pistoale”?
K. L: Da, domnule, eu am fost acela.
G (îi strânge cu putere mâna): Gideon mă cheamă, domnul meu, şi mi s-a dus vestea drept cel mai mare traficant de arme din Vest!
K. L: King Lars…
G (îi strânge mâna lui Carton): Încântat de cunoştinţă, domnule…
Carton (plictisit): Carton…
G: Într-adevăr, domnul Carton. Asta e înfruntarea finală, nu-i aşa? (inspectează din priviri locul) Mda, se poate face ceva… fireşte la un preţ rezonabil… aşteptaţi o secundă…
Dispare pentru un moment în spatele cortinei şi revine cu două pistoale pe care le înmânează cuvios celor doi. Trage cele două fotolii puţin mai în spate şi o ajută pe Mary Goround să se aşeze într-unul din ele ca mai apoi să dispară din nou în spatele cortinei. Se întoarce cu Biblia într-o mână, şi cu două pungi de popcorn în cealaltă. Se aşează în fotoliu, nu înainte de a-i oferi domnişoarei Goround o pungă de floricele de porumb. În tot acest timp, cei doi pistolari îl privesc curioşi.
G: Gata! Totul e pregătit! Totuşi, trebuie să vă întreb, înainte de a începe dacă sunteţi în deplinătatea facultăţilor mintale…
K. L: Nu.
C: În nici un caz.
G: Excelent!… şi dacă doriţi să vă dau ultima spovedanie (ridică Biblia)…
K. L: Eşti preot?
G: În nici un caz.
K. L: Excelent…
C: Ajunge cu vorbăria! A venit vremea să plăteşti, Lars!
Gideon şi Mary Goround privesc cu sufletul la gură, înfulecând popcorn, în vreme ce Carton şi King Lars se măsoară din cap până în picioare.
K. L: Da.
C: Da.
K. L: Da.

C: Da.
M: Da.
G: Da.
Cei doi încremenesc faţă în faţă, cu pistoalele ridicate. Mary Goround rămâne nemişcată, în timp ce ducea o floricică la gură. Gideon se ridică, ţinând într-o mână Biblia şi în cealaltă punga cu popcorn. Se aşează turceşte pe marginea scenei.
G: Fireşte, s-ar putea trage învăţăminte din această poveste. Va învinge Binele? Sau, mai ales - există bine? Trebuie să ţinem seama şi că nu trăim într-un basm şi probabil că tot ce s-a văzut aici nu a însemnat nimic, pentru nimeni. Un sfat? Respectă valorile morale (priveşte Biblia), încearcă mai mult să-l înţelegi pe celălalt… (încet) Însă, pentru asta, aminteşte-ţi din când în când să cumperi o pungă din ultimul produs al companiei “CREDINŢĂ PE PÂINE”… (priveşte atent sala)… floricelele “Dumnezeu 2000 plus”. (începe să ronţăie floricelele)
Oamenii care se ocupă cu decorul ridică cele două fotolii, cu tot cu Miss Goround şi le cară în spatele cortinei. Apoi se întorc şi fac acelaşi lucru cu cei doi pistolari. Gideon se ridică fluierând şi iese la rându-i. (De preferat fundal muzical: The Doors - Alabama Song).

CORTINA

© ASALT ASSOCIATION

Nota: În lipsa altor precizari, drepturile de proprietate asupra textelor sau graficii publicate apartin autorilor.
(As no other details are given, the copyright of the texts or graphic work printed here belongs to their authors.)

visitors on asalt sites